

MARGOT

1. KAPITOLA

ZAČÁTEK KONCE, NEBO KONEC ZAČÁTKU – JEJÍ PRAVÝ ŽIVOT?

„Co je potlačováno, šíří se. Co je oslabováno, sílí.

Co je ničeno, rozkvétá.“

Lao-c' (604 př. n. l.)

Nepamatuji si, že bych někdy měla tak živý sen. Vyděsil mě tak, že jsem se v jednu chvíli nemohla ani nadechnout. Cítila jsem kolem sebe hlínu, bolely mě nohy. Opravdu jsem kopala kolem sebe?

„Co to bylo? Vážně to byl jen sen?“ pronesla jsem nahlas, pořád jsem se klepala a nedokázala myslet na nic jiného. Vážně? To by snad nebylo možné. V dnešním světě něco takového neexistuje. Mnula jsem si obličej a doufala, že je všechno v pořádku. Rozhlédla jsem se a zjistila, že to tak opravdu je. Držela jsem svůj talisman, řetízek s malinkatým klíčem. Byl tam, kde měl být, na krku. Kývla jsem si sama pro sebe, cítila se spokojená, v bezpečí svého domova.

Seděla jsem na posteli ve svém malém pokoji. Když říkám v malém, tak je opravdu malý. Jedna postel u stěny, naproti skříň tak, aby se dala otevřít. U dveří hodiny. Sakra, už je skoro osm. Zaspala jsem. Vyběhla jsem do koupelny a málem se srazila s matkou. Ta jen protočila oči jako vždy a pokračovala dál do kuchyně. Vzpo-

mněla si, že dnešní směnu bychom měli střídat. Ach jo, nesnáším to. Od zajetých kolejí, kde už mi něco jde, se zase musím posunout dál, abych uměla všechny postupy výroby. A proč? No, abychom se v práci nenudili... Proč by to po nás jinak chtěli?

„Vezmi si prášek!“ říká matka automaticky snad každé ráno. Rozhlédne se po pokoji, zase něco zabručí a jde pryč. V momentě se mi promítl sen, který mi zůstal v hlavě. Jako kámen, co uvízl na břehu, vlny do něj narážejí, ale on pořád čerí vodu. Prášek, kouzelná tabletka, která mi má pomoci vše zvládnout. Barevná koule, která mě učiní šťastnou, bezstarostnou. Znovu jsem se sama sebe ptala: Vážně?

Před lety jsem měla nehodu, vlastně si nepamatuji, co se stalo. Něco v továrně. Od té doby беру každý den tabletku. Aby se mi paměť časem vrátila. Teď, jak nad tím přemýšlím, zní to jako v tom snu. Budu šťastnější?

Co kdyby? Hmm. Dnes si ji nevezmu? Zapochybovala jsem. Podívala jsem se na matku, ta ji polkla a odešla do práce. No, všichni berou nějaké tabletky, proč já bych měla být výjimka?

Neslyšela jsem o nikom, kdo by prášky nebral. U nás ve městě měl každý nějaký problém.

„Už jdu,“ ještě zavolám a zavírám za sebou dveře. Jsem nervózní, přišlo mi, že dělám něco rebelského. Musela jsem se tomu zasmát. Co by se mi tak mohlo stát?

Dole pod bytovkou se potkávám s Ruby. Už tam na mě čekala. Jsem moc vděčná, že ji mám. Ruby byla moje všechno, nejlepší kámoška a taky jediná kámoška. Jsme si podobné vzhledově, jen není takový prcek jako já. Vlastně když jsem měla volno a nebyla zaneprázdněná s přítelem, byla jsem s ní.